

oven i Købet i en daarlig Oversættelse —, og kalder det „tvingende Magt“, derved bringes der blot en yderligere Konfusion til Veje. Jeg haaber, at det andet Ting, som vel ikke særlig sværmer for Romerret eller romerretlige Udtryk, ikke vil tage os det ilde op, at vi, naar vi ikke kunne forstaa, hvad Meningen er, naar vi mene, at det er ubrugeligt, hvad de have sat ind — saa blive ved det, som alle erkende er et godt og klart Udtryk for, hvad der virkelig er Ret i saadanne Tilfælde.

Jeg samstemmer endvidere med Forslaget under Nr. 4, idet jeg finder, at der virkelig ikke er Grund til at sætte i en Lov, at yderligere Erstatning kan bevilges paa Finansloven. Det staar jo i Virkeligheden Rigsdagen frit for, om den i givet Tilfælde vil bevilge noget eller ikke bevilge noget, men at sætte det i en Lov og paa en Maade at lægge et Baand paa kommende Rigsdage, finder jeg ikke tilstrækkelig Anledning til. — Og saa er der kommet det løjerlige ind oven i Købet i § 3, at den sidste Sætning, hvorved der sættes et Minimum af 1,200 Kr. for Erstatningen, kommer efter Sammenhængen ogsaa til at binde de kommende Rigsdage saaledes, at hvis man her i Rigsdagen, baade Folketing og Landsting, fandt, at i et vist givet Tilfælde kunde f. Eks. 1,000 Kr. være passende, saa staar nu Loven her og siger: det maa ikke være under 1,200 Kr. Det er nu vistnok en Uagtsomhed, der har gjort sig gældende i det andet Ting, men i det hele taget at fikserer et Minimum af 1,200 Kr., der skal være det samme, hvad enten den skadelidte efterlader sig 10 Børn, eller han efterlader sig 1 Barn, synes jeg ikke, der er rigtig god Mening i.

Saa kommer jeg endelig til Ændringsforslaget under Nr. 3. Jeg hører til det Flertal, som mener, at vi skulle lade „Fader og Moder“ i Fred og lade dem blive staaende i Lovforslaget. Spørgsmaalet var jo fremme her ved Sagens tidligere Behandling, og jeg tør sige, at der var vistnok stor Sympati ogsaa i dette Ting for, at lige saa vel som Børn og Stifbørn og Adoptivbørn skulle have en Erstatning, naar de miste deres Forsørger, lige saa vel skulde ogsaa gamle Forældre, der blive forsørgede af deres Søn eller Datter, have Erstatning i saadanne Tilfælde. Nu erkendte den ærede Ordfører, at vi ere jo komne uden for det, der er streng Lov i dette Tilfælde, den lovlige Forpligtelse til Forsørgelse have vi fraveget paa 2 Punkter. Vi have for det første taget Stifbørn og Adoptivbørn med, over for hvem rent

juridisk en saadan Forsørgelsespligt ikke gælder. Det er det første Punkt, hvor vi ere komne bort fra det af den ærede Minister forelagte Forslag. Paa et andet Punkt er man ogsaa kommen bort derfra, idet vi jo have en Aldersgrænse for Forældres Forsørgelsespligt over for Børn. Denne Forpligtelse strækker sig ikke videre, end til Barnet er 18 Aar, men her er der ingen Grænse sat, og Forpligtelsen gaar da ud over det 18de Aar. Naar vi saaledes ere komne uden for, hvad der er gældende Ret, indser jeg ikke, hvorfor man ikke kan gaa dette lille Skridt videre og tage Fader og Moder med ind i den Kreds af Personer, der skulle have Erstatning. Vi ville ikke derved komme ud over de allernærmeste Familieforhold; der bliver kun Tale om Forældre, Ægtefælle og Børn. Det er tre Kategorier, som ganske naturlig følges ad, da de høre til den allernærmeste Familie- eller Slægtsgruppe. — Men saa siger den ærede Ordfører og Mindretallet: Vi komme derved uden for Straffelovens Bestemmelser. Den ærede Ordfører talte ogsaa om den øvrige Lovgivning, men jeg ved ikke, hvad han derved sigtede til. Jeg tror ikke, der vil fremkomme nogen Forskel over for andre Lovbestemmelser om saadanne Forhold, end netop Straffelovens § 302. Men maa jeg gøre opmærksom paa, at Straffelovens § 302, og det samme gælder om dens § 301, giver sig ikke ud for at fastslaa en ubetinget Erstatningspligt eller Vederlagspligt. Begge disse Paragraffer bruge meget svævende Udtryk. I § 301 staar der: „vil den skyldige derhos kunne dømmes til at betale“, og i § 302, hvor der netop tales om Ægtefælle og Børn, siges der, at han „vil kunne tilpligtes“, det er altsaa fuldstændig overladt til Domstolenes Skøn, hvorvidt Billighed og Humanitet i det paa-gældende Tilfælde, henset til alle personlige Forhold, medfører, at Domstolene her ekstraordinært bør tilkende en Erstatning, som under andre Omstændigheder ikke bør gives. Dette Humanitetshensyn og Billighedshensyn er netop, hvad der kommer i Betragtning ved denne Lov, og naar vi nu i det Herrens Aar 1898 finde, at vi bør gaa lidt videre i Retning af Billighed, end man er gaaet i 1866, da Straffeloven blev given, især da man i det foreliggende Tilfælde bevæger sig paa et væsentlig forskelligt Omraade, ser jeg ikke, at der kan anføres nogen som helst tvingende Grund hentet fra Straffeloven til ikke at gøre dette Skridt. Man kommer ikke derved til nogen Inkonsekvens, man søger